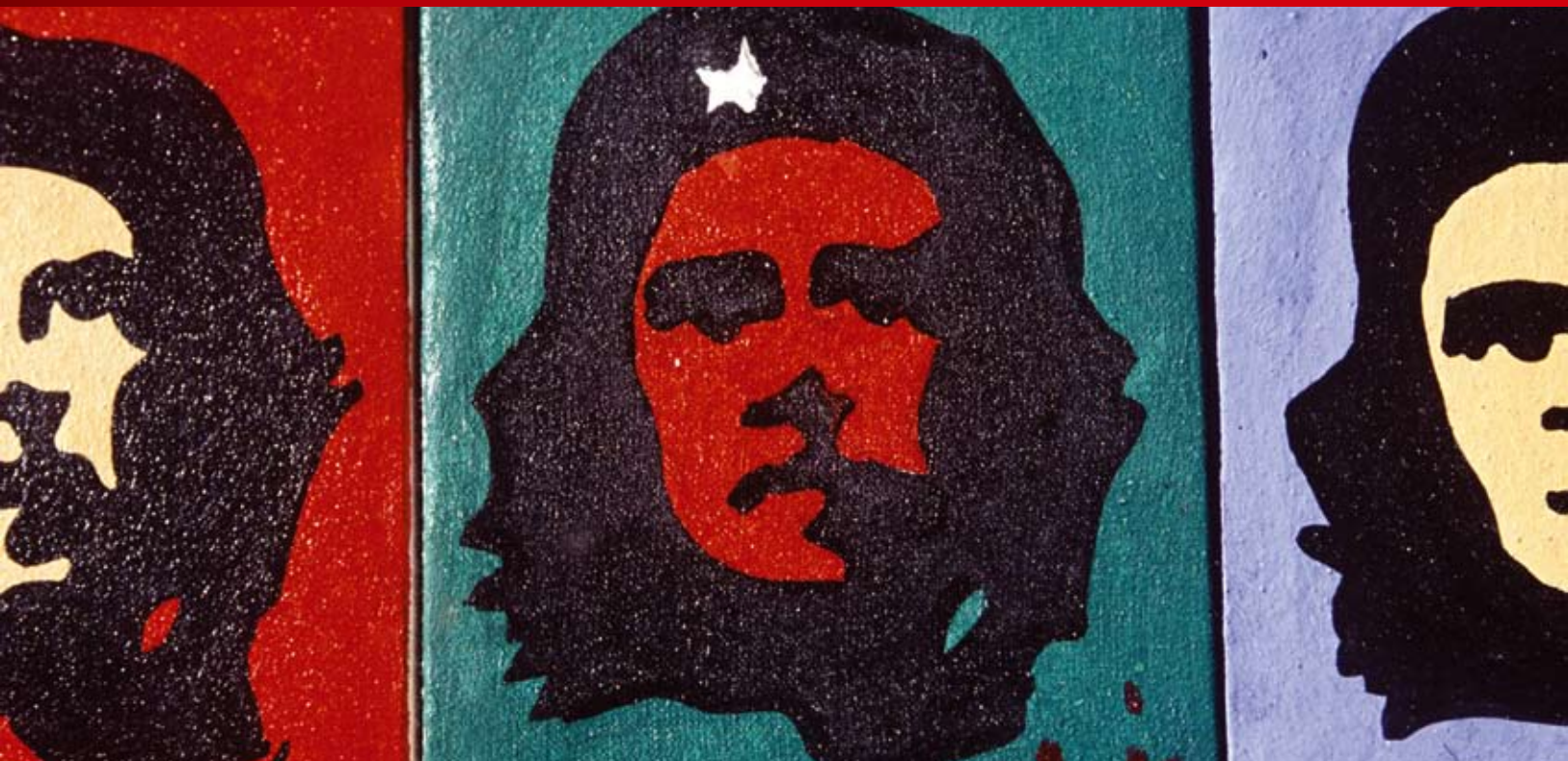

CUBA

CUBA

arbeiders
steunen in een
"andere"
wereld

Het leven zoals het is... in Cuba

Voor sommigen lijkt Cuba op een paradijs. Touroperators en reisagentschappen zorgen dat je er gemakkelijk geraakt. Meteen een synoniem voor een zorgeloze vakantie met rum, salsa en sigaren.

Voor anderen is Cuba het socialisme in de praktijk. Che Guevarra, Fidel Castro en de andere guerrillero's hebben hun leven op het spel gezet. Groen uniform en wapens in de hand, om de derde wereld te bevrijden van het kapitalisme. In de jaren zestig was deze revolutie een lichtend voorbeeld voor veel militanten. Een voorbeeld dat een "andere" wereld wel mogelijk is.

In 2006 startte de AC-ABVV een solidariteitsproject met de SNTC-CTC (De Cuba was het symbool van een machtsstrijd tijdens de koude oorlog tussen twee blokken: de USA en de USSR. Welke ideologisch systeem zou het halen? Welk economisch en sociaal systeem was het beste? Om gelijk te krijgen in deze discussie zijn alle slagen toegelaten, ook onder de gordel.

Reeds 50 jaar biedt Cuba moedig weerstand aan de USA. Het is het verhaal van de muis en de olifant, waarbij de USA via een economisch embargo en allerlei vuile streken poogt het kleine land op de knieën te krijgen.

Een vraag die in ons land dikwijls gesteld wordt: en de mensenrechten op Cuba? In onze

ogen zijn individuele vrijheden immers zeer belangrijk. In sommige ontwikkelingslanden kijkt men daar tegenaan als een vorm van luxe. Cuba is een derde wereldland. Onze meetlat om uitspraken te doen over de "mensenrechten" is westers gekleurd. Volgens Amnesty International zijn er slechts vier landen ter wereld waar geen inbreuken op de mensenrechten gelden. Maar daarom moeten we onze ogen niet sluiten voor de realiteit. Er zitten Cubanen in de gevangenis omwille van commentaar, kritiek op het regime.

In 2006 startte de AC-ABVV een solidariteitsproject met de SNTC-CTC (De Nationale Bouwbond van Cuba). De doelgroep voor dit project zijn de arbeiders uit de microbrigades. Dit project wil de veiligheid op de werven verbeteren.

Na twee jaar hebben we het project geëvalueerd. De veiligheid op de werven is verbeterd, maar ook de context in Cuba is volop aan het veranderen.

Wat na Fidel? Deze vraag is voor de Cubaanse vakbonden een grote uitdaging.

Deze brochure wil vanuit de vriendschapsbanden met de Cubaanse vakbonden een blik achter de schermen geven van de manier waarop de Cubanen leven en werken.

Enkele gegevens

- Oppervlakte: : 110 860 km² (3 x België)
- Aantal inwoners: 11,2 miljoen
- Bevolkingsdichtheid: 101,6 inw/km² (gemiddeld, in de steden ligt dit hoger)
- Hoofdstad: Havana (met voorsteden 3 miljoen inwoners)
- Belangrijkste steden: Santiago de Cuba, Camagüey, Cienfuegos, Santa Clara, Holguín
- Taal: Spaans
- Politiek stelsel: socialistische republiek (de communistische partij is de enige partij)
- Staatshoofd: Fidel Castro Ruz (ziek vervangen door zijn broer Raoul Castro)
- Godsdiensten: katholiek, animisme en santeria (afro-cubaanse godsdienst)
- Alfabetiseringsgraad: 95,7% (opmerkelijk in een "derde" wereldland)
- Geboortegrade: 1,6
- Gemiddeld maandloon: 15 US Dollar
- Gemiddelde leeftijd: 35 jaar (een jonge bevolking)
- Levensverwachting: 75 jaar
- Sterftecijfer kinderen beneden de 5 jaar : 1 per 1.000

CUBA

bezoek aan
het museum
van de
revolutie

In het hartje van Havana kan je in het vroegere paleis van de republiek het museum van de revolutie bezoeken. Drie verdiepingen met foto's, opschriften en documenten illustreren de geschiedenis van Cuba. Een bezoek geeft de volgende grote lijnen weer.

Kolonisatie

Een borstbeeld van Columbus herinnert aan de ontdekking van Cuba door de Spanjaarden. De inboorlingen en de ingevoerde slaven uit Afrika waren de gratis arbeidskrachten voor de nieuwe suikerindustrie. De Amerikanen vielen Cuba binnen omwille van het strategisch belang van het eiland in de oorlog tegen Spanje. Na verschillende oorlogen wordt de Cubaanse handelsbuit netjes verdeeld tussen Amerika en Spanje. De onvermijdelijke golf van dekolonisatie en de oprichting van de Republiek in 1902 betekent de installatie van een USA-marionettenregering. De USA zorgt er voor dat hun handelsbelangen en de strategische ligging via opeenvolgende dictators verzekerd blijven. Dictator Batista was de laatste in de rij (tot 1959). In die periode groeide Cuba uit tot een "bordeel" voor de Amerikanen.

Groeiend verzet

De Cubanen organiseerden het verzet tegen de onderdrukking en de afhankelijkheid van hun land. Dit verzet was nationalistisch geïnspireerd. De "orthodoxe partij" klaagde de corruptie van het regime aan. Een van hun leden was Fidel Castro. Fidel was studentenleider en advocaat. Op 26 juli 1953 viel hij de Mancada-kazerne aan in Santiago de Cuba. Hij wilde wapens veroveren en de regering omver werpen. Deze aanslag mislukte

en hij belandde in de gevangenis. Hij werd hierdoor, net als Nelson Mandela, onsterfelijk populair bij het volk. Na zijn vrijlating verliet Fidel Cuba en organiseerde een kleine guerrillagroep. Met een gammel bootje "de Granma" landden zij op Cuba in 1956, meteen werd de helft gedood. De overlevenden vluchtten in de bergen en begonnen met een nieuwe methode de strijd. Dit was de guerrilla. Uiteindelijk vertrok Batista en deed Fidel een triomfantelijke intocht in Havana op nieuwjaarsdag 1959. In de veroverde gebieden organiseerden de guerrilla's de economie, het onderwijs en de geneeskunde.

Een nieuwe staat

Na de overwinning bleef het oorspronkelijke meerpartijen-regime in Cuba verder bestaan. Fidel schreef een politiek programma met 20 concrete eisen. Het was een programma dat we in West-Europa logisch vinden: landbouwhervorming, onderwijs, verhoging van de lonen, organisatie van de gezondheidszorg, een alfabetiseringscampagne, uitbouw inter-nationale contacten. Niet echt revolutionair voor ons, wel in het arme Zuid en Midden Amerika. President Manuel Ureto LLea weigerde de voorstellen van zijn eerste minister Fidel Castro uit te voeren. Fidel nam ontslag. Uiteraard wilde de bevolking Fidel terug en Manuel weg. Zo werd Fidel zelf president. De bestaande partijen fusioneren en er

blijft slechts een partij over : de communistische partij met als voorzitter, jawel Fidel.

Na de eerste nationaliserings van sommige bedrijven volgt er nog een laatste verwittiging vanuit Washington. Daarna volgen pesterijen, invallen, boycot en terroristische aanslagen. Hoogtepunt was in 1976 toen Posada Carilles, een Miami Cubaan, een vliegtuig van Cubana Airlines deed neerstorten met 76 doden als gevolg. Het museum stopt in de jaren 90. Toen begon hier de "speciale periode" met de val van de muur van Berlijn. Grote broer (de Sovjets) stopte met zijn investeringen, de economische blokkade van de USA liet zich voelen.

Er waren andere prioriteiten van allernoodzakelijkste goederen, er was geen geld meer om een museum van de revolutie te onderhouden.... Toch bleef Cuba ook in moeilijke tijden andere landen die het moeilijk hadden ondersteunen.

De laatste jaren gaat het economisch beter in Cuba. De promotie van het toerisme zorgde voor nieuwe inkomsten. De bouwsector profiteert mee van de economische heropleving. Grote hotels en vakantie-infrastructuur worden uitgebouwd voor de buitenlandse toeristen, maar ook sociale programma's worden uitgevoerd zoals de renovatie van scholen en hospitalen, sportinfrastructuur en in mindere mate woningen. Venezuela en de Bolivariaanse revolutie van Chavez zorgen voor nieuwe bijkomende ademruimte.

CUBA

een andere
economie

In Cuba heb je twee munten: de CUC (of omzetbare pesos), dit is het geld voor de toeristen. De CUC is gelijk aan een dollar, dit als element in de strijd met de USA. De Euro iets meer (1,20 CUC).

De CUC maakt alles superduur voor de bezoekers, maar het is de les die de Cubanen leerden toen de voormalige DDR via West-Duitse merken economisch ondergraven werd.

Daarnaast heb je het geld voor binnenlands gebruik: de peso. De peso bedraagt 0,24 CUC, dit is een vierde van een CUC. Het Cubaanse loon bedraagt ongeveer 350 pesos per maand (ongeveer 15 euro). Dit loon is gekoppeld aan de individuele productiviteit van de arbeider en het aantal uren dat de arbeider werkte (40-urenweek). Vergelijken we het Cubaanse loon met de Belgische koopkracht dan heeft een gezin met twee inkomens ongeveer 25% minder.

Door hard te werken kan de Cubaanse werknemer zo'n 5 procent meer verdienen. Iedereen werkt voor de Cubaanse overheid,

ook de arbeiders die in joint-ventures of gemengde bedrijven werken.

Dit zijn bedrijven met buitenlands kapitaal. De bedrijven moeten het loon aan de staat betalen, die daarmee de arbeiders betaalt. Veel buitenlandse bedrijven betalen uiteraard iets extra om hun werknemers te motiveren.

Cuba is een landbouwwild. De voedselproductie is zeer belangrijk in een derde wereldland. Het is een misverstand dat het privebezit in Cuba afgeschaft werd. Van de landbouwgronden is 51 procent privé, 49 procent collectief. De productiviteit van de kleine boeren is hoger dan de productiviteit van de collectieve finca's. De kleine boeren zorgen voor het grootste deel van de voedselproductie.

Bijna alle werknemers worden door de staat betaald. Cuba heeft een "plan-economie". Alhoewel de staat Cuba zijn economie open stelde voor buitenlandse investeerders heeft de Cubaanse staat ongeveer steeds 50 % van de aandelen in bezit, zodat zij de controle over

de bedrijven behoudt.

Het loon van de werknemers is laag: gemiddeld tussen 10 en 15 euro. Toch moet dit bedrag gerelativeerd worden. Naar Latijns-Amerikaanse normen hebben de Cubanen een zeer goed systeem van sociale zekerheid. Gezondheidszorg is gratis. Na 25 jaar werken krijg je een pensioen dat minimaal 50 procent van je loon bedraagt. Daarnaast genieten alle Cubanen van voedselhulp.

Ondanks deze voordelen blijft het leven voor de Cubanen moeilijk en lastig. Vele Cubanen hebben meer dan één job, in de informele sector, om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Dikwijls in de toeristische sector (garçon, barman, taxichauffeur, gids...). Zo komt men via fooien aan deviezen. Een ober in een hotel kan vrij gemakkelijk 50 euro per dag verdienen.... Of 3 maand loon van een arbeider.

Het sociaal overleg is een zaak tussen regering en vakbonden. De bedrijfsleiders zijn gewoonlijk ook ambtenaren (ondermeer bij de micro-brigades).

CUBA

over de vakbonden

De enige erkende vakbond is de CTC, de Cubaanse werknemerscentrale. Deze eenheidsvakbond werd opgericht in 1939 en organiseert alle arbeiders en bedienden, maar ook de gepensioneerden. Ongeveer 98% van de Cubaanse werknemers is lid. Officieel is de CTC onafhankelijk van de staat en zij beschikt over een financiële autonomie. In de CTC zijn er 18 beroepscentrales, waaronder de Nationale Bond van de bouwarbeiders (SNTC) De SNTC organiseert 98% van de werknemers uit de sector, heeft 23000 militanten en delegees, en is daarmee een belangrijke actor in de bouw.

We kunnen het Cubaanse syndicalisme moeilijk met het syndicalisme zoals wij dat kennen vergelijken. Sinds de revolutie in 1959 zag de CTC een kans om veel van zijn basisdoelstellingen te verwezenlijken. De CTC is akkoord met het economisch en politiek stelsel waarin zij leven en werken.

Meteen verandert de rol van de vakbond in de belangenbehartiging van zijn leden fundamenteel.

De CTC verdedigt de belangen van de leden bij de regering en verdedigt het regime bij de leden. Niet echt een populaire en gemakkelijke positie.

Op het laatste CTC-congres deden ze er nog een schepje bovenop. Raul Castro zei immers luidop aan de vakbonden wat iedereen wel wist: wil je de economische situatie in Cuba verbeteren, dan moet er meer gewerkt worden. Loonsverhoging wordt meer en meer gekoppeld aan de verhoging van de productiviteit.

In de praktijk moet de vakbondsleiding de arbeiders aansporen om meer en harder te werken.

Een tweede opdracht is als vakbond opnieuw naar de basis te gaan. De vakbondskaders zitten te veel aan hun bureau, te weinig in de fabriek.

Deze twee doelstellingen zijn geen tegenstelling maar hun antwoord op de economische realiteit

Maar iedereen vraagt zich natuurlijk wat de evolutie zal zijn de komende jaren. Wordt de vakbond geconfronteerd met situaties zoals de vakbonden in Oost-Europa meemaakten na de val van de muur of blijft de vakbond het vertrouwen van zijn leden houden via dienstverlening en een netwerk van delegees in de bedrijven die de arbeidersbelangen iedere dag verdedigen ?

CUBA

vorming voor veiligheid

Het project dat we in Cuba uitvoeren is een project om de veiligheid in de microbrigades te verbeteren.

De microbrigades zijn een antwoord van de vakbond en van de regering op de enorme huisvestingsproblematiek in Cuba.

De Cubanen zeggen: “de microbrigades zijn werknemers die voor zichzelf werken.” Vreemde uitspraak in een land waar iedereen bij de staat werkt. Microbrigades zijn ook van de staat, maar ze zetten huizen, herstellen ziekenhuizen en scholen of zoals de Aguas Negras in Havana: zij legen de beerputten. In Havana alleen werken meer dan 5000 microbrigadisten.

Meestal zijn het arbeiders die als omkadering en hulp dienen voor de professionele bouwarbeiders die een appartementenblok bouwen of restaureren.

Het zijn werknemers die meehelpen aan het bouwen van hun eigen appartement of arbeiders die door de regering in een tewerkstellingsproject verder werken in plaats van werkloos te worden.

Deze arbeiders werken in een zeer gevaarlijke sector: de restauratie of de vernieuwbouw. Daarnaast ontbreken dikwijls de elementaire veiligheidsmaatregelen en zelfs collectieve en individuele beschermingsmiddelen. In tegenstelling tot de bouwarbeiders die werken aan nieuwe hotels voor de toeristen zijn hun arbeidsomstandigheden zeer onveilig.

Ons project kocht ook voor 10.000 euro veiligheidsschoenen per jaar (2006-2007). Noodzakelijk? Zij werden geleverd door een Nederlands-Cubaans bedrijf en moeten dus in harde dollars betaald worden. Maar wij willen dat er ook een deel opleiding, campagne en overtuiging van de Cubaanse micro-brigades bij komt. Zo niet zijn de veiligheidsschoenen in de praktijk boter aan de galg.

Een ander onderdeel van het project is de opleiding van syndicale veiligheidsinspecteurs. Uit de evaluatie bleek de kennis van de opgeleide veiligheidsinspecteurs zeer goed.

Deze veiligheidsinspecteurs gaan per regio werven op de veiligheidsnormen controleren. Indien de controle ok is geeft die veiligheidsinspecteur een vlaggetje (Guillardete) aan de werkverantwoordelijke, waardoor iedereen weet dat die werf “veilig” is, of met andere woorden in orde met de veiligheidsvoorschriften.

Zo'n 50 % van de werven in de microbrigades werd veilig bevonden.

Dit wil zeggen dat er nog veel werk te doen blijft voor de syndicale veiligheidsinspecteurs. Vooral toen uit onze bezoeken en gesprekken bleek dat de Cubaanse bouwarbeiders op de werven weinig kenden van de veiligheidsnormen....

CUBA

project-
evaluatie:
positief

Een ploeg van de Algemene Centrale ging ter plaatse een week zien wat onze partner ervan terecht bracht. Alles was niet perfect, maar de evaluatie kwam ook zeer snel: we waren amper een jaartje begonnen.

Toch moesten we vaststellen dat er zeer goed gewerkt was en dat de geplande opleidingen voor de bouwinspecteurs georganiseerd waren. De opleidingen werden gegeven door het vakbondsinstituut Lazaro Pena en aangepast aan de noden van de bouwsector.

De aangekochte veiligheidsmiddelen hebben bijgedragen tot het verhogen van de veiligheid. Het verschaffen van deze veiligheidsmiddelen is echter geen opdracht van de vakbond, maar van de werkgever.

Met andere woorden in Cuba moet de staat deze veiligheidsmiddelen verschaffen aan de bouwarbeiders van de microbrigades.

Met twee AC-gewesten (Liege en Limburg) is er een samenwerkingsovereenkomst ondertekent met twee Cubaanse regio's (Havana en Santiago). Een derde overeenkomst is voorzien tussen AC-Doornik en Cienfuegos.

Zwakke punten waren de moeilijke communicatie tussen België en Cuba. Er rezen heel wat misverstanden, afspraken werden dikwijls niet begrepen. De projectstructuur was ondoorzichtig, de taakverdeling en de opdrachten tussen de betrokkenen onvoldoende afgelijnd. Een project moet meer en meer deel uitmaken van de vakbondsstructuren zowel in Cuba als in België.

Er is de wil aanwezig om voor de periode 2008-2011 het veiligheidsproject verder te zetten en een nieuw luik rond de loonvorming uit te werken. Maar steeds gericht op de microbrigades, omdat zij een belangrijke schakel zijn in het verbeteren van de huisvesting voor de Cubanen.

CUBA

Hermenamiento

Syndicaal samenwerkingsakkoord

tussen

DE ALGEMENE CENTRALE VAN HET ABVV, AFDELING LIMBURG

en het

PROVINCIAAL COMITE VAN DE BOUWVAKBOND VAN DE STAD HAVANA

Algemene Voorwaarden

De syndicale organisaties Algemene Centrale ABVV, afdeling Limburg, België, en de Bouwvakbond van de stad Havana, Cuba, ondertekenaars van dit samenwerkingsakkoord, spreken de wil uit om:

- De bestaande solidariteits-, vriendschaps- en samenwerkingsverbanden verder uit te bouwen en daarbij de syndicale en socialistische waarden te verdedigen op basis van wederzijds respect, kameraadschap, open en transparante dialogen. Zij zullen dat doen zonder politieke voorwaarden te stellen en zonder zich te bemoeien met de interne kwesties van beide landen noch met hun syndicale organisaties.
- De rechten van de volkeren te erkennen op hun strijd voor onafhankelijkheid, soevereiniteit en zelfbeschikking op weg naar een betere wereld.
- De sociale strijd van vakbonden en bewegingen te ondersteunen tegen het neoliberalisme, het kapitalisme en alle

andere vormen van uitbuiting waar vele arbeiders en volkeren vandaag mee worden geconfronteerd.

- De criminaliteit, de politieke genocide en de blokkade van Cuba door de regering van de Verenigde Staten van Amerika te blijven aanvechten.
- Strijd te blijven voeren tegen de Amerikaanse Vrijhandelszone (ALCA), het neoliberalisme, het kapitalisme en elke vorm van uitbuiting van de mens.
- De legitieme rechten en interesses van de arbeiders te verdedigen, zonder onderscheid van geslacht, ras of religieuze overtuiging.
- Het recht van elk land te verdedigen om via zijn onafhankelijkheid en zelfbeschikking een betere toekomst voor zijn inwoners uit te bouwen en dit zonder enige interventie van buitenlandse krachten of internationale instellingen die de soevereiniteit van het land willen ondermijnen.
- Ervaringen uit te wisselen tussen beide organisaties over gezondheid en veiligheid op de werkplaats en over de zorg voor het

milieu.

- Die ervaringen uit te wisselen op basis van wederzijdse solidariteit.
- Een vriendschapsband te ontwikkelen, waarbij wederzijds respect wordt getoond voor de politieke lijn en voor de principes van de grondwet van beide landen en van de statuten en resoluties van de beide organisaties.

DAAROM BESLISSEN ZIJ

Gemeenschappelijke acties te ontwikkelen om:

- Het uitwisselen van ervaringen tussen de organisaties over verschillende syndicale thema's te stimuleren.
- De syndicale samenwerking te stimuleren op het vlak van gezondheid, veiligheid op het werk, milieuzorg en alle mogelijke andere vlakken van de bouwsector.
- Te zorgen voor wederzijdse participatie van syndicale delegaties aan hun respectievelijke nationale en internationale congressen.

CUBA

Kommunikatie
op iedere
hoek van
de straat

“Gans onze actie is een oorlogskreet tegen het imperialisme...”

- De uitwisseling te bevorderen van documentatie op wetenschappelijk, technisch en cultureel vlak evenals op alle mogelijke andere gemeenschappelijke vlakken.
- Elkaar steun te verlenen op het vlak van scholing en syndicale vorming van de arbeiders in de bouwsector.

Gesloten in Havana, op 31 juli 2007
“Jaar 49 van de Cubaanse Revolutie”

Gaby Jaenen **Mirta Betancourt Borgera**
Secretaris Algemeen Secretaris PSR
AC - ABVV Comité Provincial C. Havana
Limburg

Paul Lootens **Argelio Quevedo Suárez**
Federaal Secretaris Algemeen Secretaris
AC - ABVV SNTC

Het feit dat je deze brochure doornam is de eerste stap. Informeer je verder, volg de actualiteit en ons project verder op. Je vind zeker informatie op onze website (<http://www.accg.be>). Maar lees ook kritisch in kranten en tijdschriften over Cuba. Toets je mening over Cuba en de actualiteit in gesprekken met collega's, andere vakbondsmilitanten en delegees. Ter info: ook de collega's van de metaal hebben een opleidingsproject in Cuba. Indien je meer wil weten of actief iets wilt doen (een petitie ondertekenen, een solidariteitsavond bijwonen,.....) dan kan je terecht op de Internationale en Europese coördinatie (Lieven Vanhoutte - lieven.vanhoutte@accg.be) of bij de AC-gewesten

- Limburg (Gaby Jaenen - gaby.jaenen@accg.be)
- Luik (Geoffrey Goblet - geoffrey.goblet@accg.be)
- Doornik (Fabrice Lamarque - fabrice.lamarque@accg.be)

Tenslotte kan je ook terecht bij het Fos (<http://www.fos-socsol.be/>), onze projectbeheerder.

Meer info

- AC : <http://www.accg.be>
- Algemeen Belgische Vakverbond (ABVV) : www.abvv.be
- Internationale Bouwbond IBBH
- Europese Bouwbond EBBH
- Oxfam solidariteit : <http://www.oxfamso.be>
- Schone kleren op het werk: <http://www.schoneklerenophetwerk.be>
- Internationaal Vakverbond van Vrije Vakverenigingen : <http://www.org/>
- FOS, Fonds voor Ontwikkelingssamenwerking - Socialistische Solidariteit : <http://www.fos-socsol.be>
- Vrienden van Cuba : www.cubamigos.be
- Ambassade van Cuba, Ambassade van Cuba, E. Jonesstraat 77 te 180 Brussel - tel. 02 343 00 20 - fax 02 344 96 91
- Toerisme: http://perso.club-internet.fr/vdedaj/cuba/lazy_cba_tourism.html
- Andere sites over Cuba: http://perso.club-internet.fr/vdedaj/cuba/sites_cubains.html

CUBA

“Ché”

Ernesto 'Che' Guevara

De man die samen met Fidel Havana binnentrok werd wereldwijd een symbool. Posters, T-shirts, foto's, vlaggen, films en vele biografieën brengen de vermoorde held nog dagelijks in herinnering.

Iedereen heeft wel iets met de man die als motorrijder doorheen Latijns Amerika op zoek ging naar zichzelf, met de dokter die guerrillero werd, met de idealist die de wereld in vuur en vlam zette voor meer rechtvaardigheid, met de minister die zijn job opgaf en voor nieuwe avonturen koos, met de held Guevara.

Biografie

* Ernesto Guevara werd geboren op 14 Juni in 1928 in Rosario, Argentinië, in een rijke bourgeoisfamilie

* Hij startte zijn dokterstudies in 1947 aan de universiteit van Buenos Aires en behaalde er in 1952 zijn diploma. Met een vriend zwierf hij op de moto door Latijns-Amerika. Zie hierover de

schitterende film 'Diarios de Motocyclista'. Als dokter specialiseert hij zich in de dermatologie.

* In 1954 geraakt hij door de politieke gebeurtenissen in Guatemala en de USA-interventie in dat land betrokken bij het volksverzet.

* Na het aftreden van de linkse president Arbenz mocht 'Che' niet langer in Guatemala blijven. Hij ontsnapte aan de moordende FBI en vluchtte naar Mexico waar hij in 1955 de Cubaanse rebellen Fidel en Raul Castro ontmoette.

* Che stemde in om deel te nemen aan de Granma-expeditie. Tachtig linkse rebellen vertrokken op het gammele bootje 'Granma' naar zuid-oost Cuba.

Op 2 December 1956 ging die groep er aan land. Maar de troepen van Batista hadden hen zien aankomen. De groep viel in een hinderlaag en de enkele overlevenden (Waaronder Che, Fidel en Raul Castro) vluchtten in de Sierra Maestra. Na drie jaar guerrillastrijd dwongen zij dictator Batista tot de vlucht.

Che werd officieel Cubaans staatsburger en Castro benoemde hem in 1960 tot minister van industrie en voorzitter van de Nationale Bank.

Che reisde ook de wereld rond om de Cubaanse revolutie te promoten. Daarna gaf hij zijn ontslag als minister om overal in de wereld nieuwe haarden van antikapitalistisch verzet uit de grond te stampen. Hij bracht ondermeer clandestien een periode door in Congo waar hij het verzet tegen Mobutu wilde organiseren.

In 1965 trok hij naar Bolivia met een twintigtal andere guerrilleros. Op 8 oktober 1967 wordt hij echter door het Boliviaanse leger gevangen genomen en de dag nadien, op bevel van de VS, geëxecuteerd.

Zijn stoffelijke resten werden enkele jaren geleden in Bolivia opgegraven en bijgezet in een groots mausoleum in de stad Santa Clara (Cuba).

Verantwoordelijke uitgever: Alain Clauwaert, Algemene Centrale ABVV, Hoogstraat 26-28, 1000 Brussel - Juni 2008 - <http://www.accg.be> - Tel. 02 549 05 49

